

EXILI I SARDANES EN EL RECORD

En Jaume Sastre i Daunis passejant per Banyuls de la Marenda l'estiu del 1944.

Fins fa pocs anys, anar a la Catalunya del Nord significava entrar a França, amb tot el que això representava: creuar la frontera i passar la duana, usar una altra moneda i molt sovint canviar de llengua. Massa inconvenients per pensar que anàvem a territori germà. Atès que la frontera ha estat durant molts anys una gairebé insuperable barrera física però sobretot mental que ha dificultat en gran manera la relació entre les dues parts d'una mateixa nació, s'insistia des de sectors sensibilitzats per la qüestió nacional que calia ignorar aquella línia franco-espanyola per tal de recuperar i normalitzar els lligams històrics segrestats.

Per això i pel seu valor intrínsec a mi sempre m'ha agradat fer periòdicament passejades per la Catalunya del Nord, tant per la costa com per les zones interiors i pirinenques. En ocasió recent, aquest passat diumenge 7 de març, vam decidir agafar la carretera de

Portbou (a Portbou vam visitar l' emotiu i impactant monument dedicat al filòsof alemany Walter Benjamin, qui fugint del nazisme el 1940 hi va morir i hi resta enterrat). Tot resseguint el litoral ens dirigírem primer a Banyuls de la Marenda i després continuàrem fins a Salses, entrada nord als Països Catalans i últim baluard que fou de la Corona catalano-aragonesa abans que el Tractat dels Pirineus –1659– mutilés l'antic Principat de Catalunya i annexionés a França les comarques del Rosselló, Conflent, Vallespir, Capcir i Alta Cerdanya.

A Banyuls, població vallespirenca de la Costa Catalana francesa (abans Costa Vermella) i antiga senyoria que va pertànyer durant molt de temps als comtes d'Empúries, el meu avi Jaume Sastre i Daunis (1901-1990), després d'unes breus estades a Perpinyà, al camp de concentració d'Argelers, a la zona de les Corberes